

[Jens Thomsen.]

Landbrug tilfredsstillende Arbejdsvilkaar og gode Indtjeningsmuligheder, men da den frie Prisdannelse blev ødelagt, fik Regeringen Magt til at bestemme Fordelingen af Nationens Arbejdsfortjeneste, og igennem de mange Aar har man nedskaaet Landbrugets Fortjeningsmuligheder saa stærkt, at de for Flertallets Vedkommende ligger under Eksistensmuligheden. De mange Kriselove beviser dette. Landbruget har faaet Trællekaar, men det har endnu ikke faaet Trællesindet, og det er jo egentlig det, det foreliggende Forslag forudsætter. Men jeg tror og haaber, at Regeringen og de tre Forligspartier vil blive overbevist om, at det arbejdende Landbrug vil have Løn i Stedet for Almisser.

I samfulde 7 Aar har Regeringen brudt en indgaaet Overenskomst ved at afregne Sterling til 10 Øre under den aftalte Pris. Ved Krigens Udbrud steg Guldets Værdi, fordi de mange endnu ønskede at danse om Guldkalven; men det er dog ganske urimeligt at ødelægge de arbejdende Erhverv, der skal bære hele Samfundet, fordi der spilles op til forstærket Dans om denne Afgud. Det er uværdigt for Landbruget fortsat at finde sig i denne Heksedans. Vil Regeringen ikke aflyse Ballet, saa maa Landbruget gøre det.

Det har gennem mange Aar vist sig, at Regeringen ikke vil tilvejebringe saadanne Priser paa Landbrugets Varer, at det betinger en Løn for det samfundsnødvendige Arbejde, og derfor bør Landbruget tage Sagen i sin egen Haand. Landbruget ønsker ikke Almisser, og vi forlanger ikke større Pris for Sterling, end hvad den er værd mellem Forretningsfolk. Mener Regeringen og Nationalbanken ikke, at Sterling er 22,40 værd mellem Brødre, kan man jo give Landbruget Ret til selv at sælge den, det er kun at respektere den grundlovsmaessige Ejendomsret til den fremmede Valuta. Vi har jo Andelsbanken, den kan udmærket betjene alle de Forretningsfolk, der skal bruge udenlandsk Valuta, og Nationalbanken kunde da fries for den Risiko at købe Landbrugets lovligt erhvervede Sterling til en højere Pris end dens virkelige Værdi. Giv os denne Frihed, og vi skal vise, at Landbruget kan tjene en Løn og undvære Almisserne. Det skulde forbydes at købe Varer i andre Landes Mønt ud over samme Beløb, som vedkommende Lande køber danske Varer for. Paa denne Maade vil man faa en Slags Kompensationshandel, hvor de Lande, der ønsker at sælge til Danmark, animeres til at købe danske Varer.

Landbruget kan ikke tvangsaflevere Sterling til Underpriser for at fremskaffe Guldvaluta til andre Erhverv, saa disse kan købe billigere Varer i Guldvaluta paa Grund af Guldets Stigning. Vi kan kun betale Varekøb med Varesalg, naar man laaser Guldet ned i Kælderen i den Tid, det har en stor Købekraft. Men lad os bruge Guldet til Renter og Afdrag paa den udenlandske Gæld og nøjes med at købe Varer i samme Mønt, som vi sælger vore egne Varer i, saa bliver vi fri for det „valutariske Rov“, som „Fyns Tidende“ i sin Tid udtrykte sig.

Det har staaet i forskellige Blade, at Landbruget vil holde et Protestmøde i Odense. Det er noget af en Misforstaaelse. Andelsforeningerne vil ikke spille Tiden med at lave Demonstrations- og Protestmøder, dem er der holdt nok af i Forvejen. Det store Møde i Odense skal ikke være et Protestmøde, men et Beslutningsmøde. Der skal træffes Beslutning om, hvilke Foranstaltninger Landbruget skal iværksætte for at faa Løn i Stedet for Almisse.

Duborg: Det forekommer mig, at man under denne Forhandling om det store Valutaproblem ikke er kommet ind paa det centrale i hele Spørgsmaalet. Det centrale er efter min Mening, at Danmarks Stilling i Forholdet til Sterling er enestaaende blandt alle europæiske Lande, og derfor behøver de Regler, som gælder for, hvorledes man i andre Lande kan have Fordel af at føre sin Valutapolitik, ikke at gælde for de danske Forhold.

Naar man har Ret til at sige, at Stillingen er saaledes, ligger det i tre Forhold, som jeg ønsker at gøre opmærksom paa.

For det første er England Hovedaftager af vore vigtigste Landbrugsprodukter, nemlig Smør, Bacon og Æg. For Bacons Vedkommende er det praktisk talt hele Produktionen, der gaar til England, og for Smør og Ægs Vedkommende er det den overvejende Del. Alene af den Grund vil den engelske Pris, altsaa Sterlingkursen, ikke blot i Dag, men i al den Tid, hvori denne Handel oprettholdes, være det afgørende Moment for Landbrugets Økonomi og vel i nogen Maade for hele Danmarks Økonomi.

For det andet er England den eneste virkelige Storimportør af de tre paagældende Varer i hele Verden. Hvis man gaar den aarlige Statistik igennem, vil man se, at de Mængder, som England aftager af henholdsvis Smør, Flæsk og Æg, er saa store, at England er helt dominerende med Hensyn til Prisansættelsen for disse Varer. Derfor vil Verdensmarkedets Pris paa disse tre be-